

Arrest

nr. 350 809 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 11 februari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 7 november 2017 België binnen en verzoekt op 26 juli 2019 om internationale bescherming. Op 13 januari 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 23 juni 2022 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 11 augustus 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 27 juni 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 22 september 2022 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 11 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 24 januari 2024 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 januari 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoekster op 24 januari 2025 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2024 werd ingediend en geactualiseerd op 01.02.2024, 27.03.2024, 04.04.2024 en 11.04.2024 door :

“(…)

+ minderjarige kind

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Volgens eigen verklaringen is betrokkene aangekomen op Belgisch grondgebied op datum van 07.11.2017, zonder zich echter kenbaar te maken bij de Belgische autoriteiten. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene vervolgens pas op 26.07.2019 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende. Haar VIB werd afgesloten op 29.04.2022 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend dd. 27.06.2022. Vervolgens diende betrokkene een tweede VIB in op 22.09.2022, deze werd niet ontvankelijk beoordeeld door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 07.10.2022. Volledigheidshalve diende betrokkene hierna een aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis in op 23.06.2022, deze werd onontvankelijk (geen identiteitsbewijs) beoordeeld op datum van 11.08.2023. Op 11.08.2023 werd betrokkene een tweede bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan twee jaar en tien maanden en iets minder dan één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beviel hier van een zoon na haar aankomst op 11.11.2018. Het loutere feit dat haar minderjarige zoon hier in België is geboren, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar het feit dat haar minderjarig kind naar school gaat en ze voegt hierbij een schoolattest van het eerste leerjaar toe. Dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarnaast merken wij op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou

hebben dat hij aldaar niet zou kunnen aansluiten op school, zeker gelet de jonge leeftijd van haar zoon. Hoewel haar zoon niet in Nigeria is geboren, heeft hij via betrokkene een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar zoon op de hoogte is van de taal en cultuur van het land van herkomst, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moest beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was. Betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene verduidelijkt of toont niet concreet aan dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar zoon zijn studies verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige zoon, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Betrokkene beweert dat de banden met haar land van herkomst ondertussen zwakker zijn geworden en dat zij in geval van terugkeer, zelf tijdelijk, haar weg moeilijk gaat terugvinden. Deze bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die haar bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering. Bovendien stelt betrokkene in haar VIB dd. 26.07.2019 een zus en zoon in Nigeria te hebben. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van haar familie of vrienden niet langer woonachtig zouden zijn in Nigeria of dat haar banden hiermee zwakker zijn geworden. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Daarnaast staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst naar zijn banden met België en het Belgische volk en verklaart dat de banden zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich kan meebrengen. Ter staving legt betrokkene geen steunbetuigingen voor. Deze bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om hier ook op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die haar bewering kan staven. Het blijft wederom bij een blote bewering. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale banden maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale en economische contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst daarnaast naar haar bereidheid tot werken en geeft aan dat zij reeds geruime tijd onafgebroken als arbeidster werkzaam is. Ter staving hiervan voegt zij een arbeidsovereenkomst voor dienstencheques en een reeks loonfiches toe. Er dient opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de VIB's werden afgesloten, vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geenszins als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan worden beschouwd en dat hij nooit in contact is gekomen met de Belgische ordediensten, dient er worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene geen enkel ogenblik onbenut laat om haar integratie in deze gemeenschap te bevorderen, dat betrokkene haar uiterste best doet om de Nederlandse taal te beheersen, dat betrokkene zeer goed Engels spreekt, bewijs van inschrijving opleiding huishoudhulp) kunnen niet als

*buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

1.7. Op 7 januari 2025 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan verzoekster ter kennis wordt gebracht op 24 januari 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

"(..."

"De mevrouw, die verklaart te heten:

(..."

+ minderjarige zoon, (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : vermits betrokkene de (enige) wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het minderjarige kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind niet.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In het enig middel van haar synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met betrekking tot de banden met België en het Belgische volk

In het kader van haar regularisatieaanvraag verwees verzoekster naar haar banden met België en het Belgische volk als buitengewone omstandigheden. Maar in de bestreden beslissing weigerde de verwerende daarmee rekening te houden. De verwerende partij verwees hierbij naar het feit dat er geen steunbrieven van vrienden en kennissen van verzoekster neergelegd werden.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert dient men op te merken dat verzoeker een arbeidsovereenkomst alsmede loonfiches neergelegd heeft. Zij heeft tevens een schoolattest van haar kind neergelegd. Uit de neergelegde stukken kunnen ze banden met het Belgische volk afgeleid worden.

Het loutere feit dat ze geen steunbetuigingen heeft neergelegd kan niet voldoende zijn om met de banden met België en het Belgische volk geen rekening te houden.

Het feit dat verzoekster langer dan vijf jaar ononderbroken in het Rijk verblijft is tevens een van de elementen waaruit het sterker karakter van haar banden met België afgeleid kan worden. gedurende de kwastieuze vijf jaar is verzoekster heeft verzoeker geen banden met haar land van herkomst kunnen bouwen of versterken. De banden met haar land van herkomst werden hierdoor zwakker geworden. België is het centrum van al haar belangen geworden. Dit blijkt tevens door het feit dat haar kind in België is geboren en dat dat kind dat kind België nooit verlaten heeft.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd werd.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat zij “niet in het bezit (is) van een geldig visum”. Ook blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoekster had ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Over de banden die verzoekster had ingeroepen met België en het Belgische volk wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verwijst naar zijn banden met België en het Belgische volk en verklaart dat de banden zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich kan meebrengen. Ter staving legt betrokkene geen steunbetuigingen voor. Deze bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om hier ook op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die haar bewering kan staven. Het blijft wederom bij een blote bewering. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale banden maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale en economische contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar syntheseseminarie tracht voor te houden, blijkt hieruit dat niet enkel wordt gewezen op het loutere feit dat zij ter staving van haar banden met België en het Belgische volk geen steunbetuigingen heeft voorgelegd, doch ook op het gegeven dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft en dat dit niet wil zeggen dat zij definitief gescheiden zal worden van haar sociale en economische contacten. Verzoekster betwist geen van beide overwegingen. In haar syntheseseminarie merkt zij op dat zij een arbeidsovereenkomst en loonfiches heeft neergelegd, alsook een schoolattest van haar kind. Zij meent dat hieruit banden met het Belgische volk kunnen worden afgeleid. Zij toont met dit betoog evenwel niet aan dat in de eerste bestreden beslissing onwettig of op

kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat “(d)e verplichting om terug te keren (...) slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied (betreft), wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale en economische contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt”. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd over de omstandigheid dat het kind van verzoekster naar school gaat en over de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches:

“Dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarnaast merken wij op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij aldaar niet zou kunnen aansluiten op school, zeker gelet de jonge leeftijd van haar zoon. Hoewel haar zoon niet in Nigeria is geboren, heeft hij via betrokkene een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar zoon op de hoogte is van de taal en cultuur van het land van herkomst, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moest beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was. Betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene verduidelijkt of toont niet concreet aan dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar zoon zijn studies verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige zoon, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.
(...)

Betrokkene verwijst daarnaast naar haar bereidheid tot werken en geeft aan dat zij reeds geruime tijd onafgebroken als arbeidster werkzaam is. Ter staving hiervan voegt zij een arbeidsovereenkomst voor dienstencheques en een reeks loonfiches toe. Er dient opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de VIB's werden afgesloten, vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Verzoekster laat deze motieven van de eerste bestreden beslissing volledig ongemoeid en toont dan ook niet aan dat deze onwettig zijn, dan wel gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Gelet op het geheel van de voorgaande overwegingen, toont zij door in haar synthesesemorie louter te stellen dat uit de arbeidsovereenkomst, de loonfiches en het schoolattest banden met het Belgische volk kunnen worden afgeleid niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijzen wordt geoordeeld dat de door haar aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Ook door in haar synthesesemorie nog te stellen dat het feit dat zij “*langer dan vijf jaar ononderbroken in het Rijk verblijft*” ook “*een van de elementen (is) waaruit het sterker karakter van haar banden met België afgeleid kan worden*” en dat België “*het centrum van al haar belangen (is) geworden*”, toont verzoekster niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat “*de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*”.

Voorts herhaalt verzoekster in haar synthesesemorie nog dat “*haar kind in België is geboren en dat (...) dat kind België nooit verlaten heeft*”, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hierover, met name dat dit naar Belgisch recht “*niet automatisch enig recht op verblijf (opent)*” en evenmin “*een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk (maakt)*”, zodat dit element “*niet aanvaard (kan) worden als een buitengewone omstandigheid*”, te weerleggen of te ontcrachten.

Verzoekster herhaalt ook dat de banden met haar land van herkomst door haar verblijf gedurende vijf jaar in België zwakker zijn geworden, doch zij laat na de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hierover, met name dat dit bij een blote bewering blijft, dat het onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie, en dat het haar vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis, te weerleggen of te ontcrachten.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar syntheseseminarie geen grieven ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN